

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ЛІКУВАННЯ ХВОРИХ З КОНТРАКТУРОЮ ДЮПОІТРЕНА

Н.І. Іскра¹, Я.С. Кукуруз², В.Ю. Кузьмин^{1,2}

¹Національна медична академія післядипломної освіти імені П.Л. Шупика

²Український науково-практичний центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф
м. Київ, Україна

Вступ. Не дивлячись на суттєву механізацію умов праці та побуту населення, наслідки наявності контрактури Дюпоїтрена лишаються соціально вагомою проблемою, у зв'язку з тим, що при даній патології вражається один з найбільш тонких інструментів людського тіла – кисть.

Аналіз статистичних даних свідчить, що захворюваність на контрактуру Дюпоїтрена доволі висока – 5,9% у структурі захворювань кисті. Водночас спостерігається велика частота незадовільних результатів лікування до 30,0% при хірургічному лікуванні хворих з цією патологією.

Мета роботи: Метою нашого дослідження було покращення оперативного лікування хворих з контрактурою Дюпоїтрена II та III ступеню деформації кисті шляхом вивчення окремих патогенетичних особливостей та оптимізації методів лікування.

Методи. Для реалізації встановленої мети, нами було обстежено 98 хворих (чоловіки віком від 45-75 років) - постраждалих та ліквідаторів наслідків аварії на ЧАЕС, які знаходились на лікуванні у стаціонарі НЦРМ АМН України та Ірпенському військовому госпіталі.

Проведене оперативне втручання було малоінвазивним паліативним, направленим на покращення функції пальців та кисті у цілому за рахунок нормалізації об'єму рухів з проведенням гістохімічного дослідження. Термін від оперативного втручання до активних рухів складав 11-12 діб.

В залежності від виду післяопераційного лікування, усіх хворих було поділено на 3 групи. До 1-ої (контрольної) групи увійшли 32 хворих, лікування яких проводилось за загально визнаною методикою. Хворі 2-ої та 3-ої групи, починаючи з 3-го тижня після початку активних рухів, отримували місцеве медикаментозне лікування. Так 30 хворих 2-ої групи отримували місцево лідазу, а 36 хворим 3-ої групи місцево підводився розчин, що включав дімексид, фізіологічний розчин та фуразолідон.

Місцеве підведення медикаментозного комплексу проводилось апаратом для гальванізації "Поток-1", що підводить струм низької напруги 30-80Вт та сили 50мА. Експозиція підведення складала 15 хв., інтенсивність струму становила 0,05-0,1мА/см². З метою більш глибокого підведення препаратів, протягом наступних 5 хв. після гальванізації проводили ультразвукову терапію апаратом "Барвінок" з розрахунку 2мВт/см².

Результати та їх обговорення. Отримані результати гістохімічного дослідження показали, що у всіх обстежених хворих скупчення мукополісахаридів спостерігається не у всій тканині, яка складає тяж при контрактурі Дюпоїтрена, а лише у осередках проліферації. Рецидив захворювання мав місце у 4 хворих 1-ої групи та у 2 хворих 2-ої групи. У пацієнтів 3-ої групи рецидивів, які потребували б радикального оперативного втручання не спостерігалось. У 2-ої та 3-ої групи хворих мала місце помітна динаміка прискорення раньового процесу. Відновлення працездатності у 22 хворих 1-ої групи мало місце на 52-53 добу після оперативного втручання, у 10 пацієнтів - на 62 добу. У 16 хворих 2-ої групи працездатність відновилась на 42 добу після оперативного лікування, у 14 пацієнтів - на 44 добу. У хворих 3-ої групи відновлення працездатності спостерігалось вже на 39 добу лікування, а суттєве поліпшення спостерігалось на 34 добу.

Висновки. Отримані результати є свідченням того, що розроблена на основі морфологічних даних раціональна методика лікування хворих з контрактурою Дюпоїтрена у післяопераційному періоді прискорює динаміку раньового процесу та дозволяє зменшити кількість ускладнень у ранньому післяопераційному періоді.